

нѣщо за тѣхъ. На 2-й Септемврий 1890 год. азъ заминахъ за родния си градъ Самоковъ, едно за да направя расходка, а друго да се вида съ приятели и роднини, а при това да направа пейдѣ нѣкои снимки. Сѣдѣхъ нѣколко дни въ Самоковъ, а слѣдъ това отидохъ на Белчикската баня. Подиръ това заминахъ въ Чамъ-кория. Единъ денъ ходихме по ловъ, а два дена сѣдѣхъ въ гората, а послѣ заминахъ за единъ мой братовчедъ за Рилскій манастиръ. Въ манастиря, като взехъ нѣколко снимки, — понеже си носехъ апарата — трѣгнахъ да се връщаме. Азъ носѣхъ една пушка мартинка, която по пжтя дадохъ на кираджията да я носи, която не знамъ по каква случайностъ била пълна, а кираджията като го мързело да я носи вързалъ я на конѣтъ, която не зная отъ какво движение на кираджията гръмна и ми пробѣ коршумѣтъ дѣсна кракъ. Домъкнаха ме въ Самоковъ и тамъ лѣжахъ два мѣсеца. Азъ се ранихъ тъкмо на 20 Октомврий. И тукъ като дойдохъ не бѣхъ оздравель. Като се придигнахъ малко, заминахъ право за Парижъ едно за да видятъ раната ми по-специалисти доктори, и друго, понеже имахъ испратена една пратка трунове отъ орѣхови дървета, като желаяхъ да присѣтствувамъ на продажбата имъ. Отидохъ продадохъ ги и се върнахъ на 12 Мартъ 1891 год. Въ Парижъ на станцията ме испратиха 20—30 души българи. Слѣдъ два дни, когато бѣхъ въ Виена, получи се телеграмма за стапалата нещастна случка — за убийството на г-на Мръ Бѣлчевъ. Въ София стигнахъ на 25 Мартъ 1891 г. Тукъ узнахъ, че единъ отъ моитѣ хора, единъ сърбинъ, който бѣше единъ видъ коммиссионеринъ на орѣховитѣ дървета, е арестованъ. Ходихъ въ комиссията, казахъ имъ, че тоя човѣкъ е мой работникъ и го пуснаха. Подиръ ходихъ въ Прага схцето лѣто съ специалния тренъ. На 7 или 8-й Септемврий сутринта ми блокираха фотографията. Казахъ на момчетата и тѣ събраха всичкитѣ писма каквито имаше. Между другитѣ писма намѣриха и това което е при дѣлото и азъ казахъ на полицията, че това писмо е отъ емигрантитѣ, на които испращахъ шаекъ и казахъ, че съ тия емигранти съмъ се виждалъ въ Сърбия. И слѣдъ това ме арестоваха. Прѣзъ мѣсець Февруарий г-нъ Яковлевъ ми каза, че щѣли да ме пуснатъ, но убийството на г-на Вълковича побъркало. Азъ не съмъ ималъ нищо общо съ тѣзи убийства.

Чл. Подполж. Кутинчевъ.: Вий казахте, че сте имали ша-